

?Fer coses sola

Hi ha milions de coses noves al món esperant ser contemplades

Foto: Irma Pinto

El divendres això que obro Instagram i veig una story del Xarim Aresté que diu que toca a l'Oncle Jack, a l'Hospitalet. El seu nou disc el trobo boníssim i encara no m'havia inventat res per fer aquella nit. Però, espera, a qui dic que m'acompanyi? Això és d'aquí a dues hores. Ho comento a les Albes i diuen que no poden. Què faig, escric als del pis? I llavors penso: que carai, per què no hi vaig jo i punt?

Surto del despatx, de camí, en un aparador, trobo un vestit blau i me l'enduc posat, i arribo, sense bateria al mòbil -sense poder amagar-me rere el teclat-, en aquest petit bar. Hi entro: sorpresa, és un museu de Jack Daniels. Sec. Potser som trenta persones. És fosc i al sostre, com si fos un petit univers, s'encenen llumetes grogues, i, amb una voll damm a la mà, penso que només per veure això -insignificant, sí, però de cop em fa pensar en el que mig havia oblidat: que hi ha milions de

coses noves al món esperant ser contemplades- ha valgut la pena venir. I en Xarim canta i, entre cançó i cançó, parla. I, com si un déu m'hagués col·locat aquí, el que diu és justament el que més necessitava escoltar aquesta nit.

Que quan toques l'acord de do major ja veus que ell, tot sol, és preciós, i t'encantaries escoltant-lo una vegada i una altra, i que a la vida a vegades ens agradaria viure eternament en aquells moments que sonen bé. Però que ja se sap que abans cal travessar èpoques escrites en un to que no és el teu. Que l'acord de do major està format per tres notes que s'han posat d'acord: mira, com jo, que avui he fet un petit pacte silenciós amb mi. Que a vegades tenim tan de soroll al cap que no podem veure el que val la pena de veritat. Que tot aquest sac de cabòries que ens fabriquem al cervell no són importants pels altres, perquè els altres també tenen el seu sac. I així anem -no sé on-, mig cecs i mig perduts. Que per entendre bé el que hem viscut cal que hi hagi una distància, una perspectiva. I llavors penso en els amors amb què he perdut el nord, i com només de lluny, amb els anys, -i no allà, amorrada al present-, he sabut mig entendre què (ens) passava.

Me'n vaig anar del concert contentíssima d'haver-hi anat. Vaig parlar amb un i amb l'altre, les cançons i els consells em van enlairar ben lluny per després ressituar-me en aquesta vida meva, i tot plegat em va recordar un petit secret: val la pena fer coses sola perquè no les faig sola, les faig amb mi.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=xaUNO2ZIEa4>